

Пейо Яворов

Месалина

Нощта се вие, прелестница властна,
върху гигантските плещи на Рим,
прегърнала го знойно сладострастна,
като любовница мъжа любим.
Премрежени са небесата сини,
лети звезда отронена в захлас,
благоухаят дремнали градини,
задъхан глъхне сребротъмен час.

Извърнала мъчително десница
навън, към оживелите тела
на статуите – младата царица,
сама в леглото си, ридай: „Ела...

Ела, подобие на Херкулеса,
аз чакам в шеметния водовърт
на страстите: ръцете ти къде са
прегръдка болносладостна до смърт!
Вземи я, прелъстителната хапка,
копнее плът за челюстта на лъв;
изпий я – усладителната капка
на бликнала в притома кръв.

Ела... Бъди подобен на Париса:
съдбата ненапразно твоя лик
тъй явственен в душата ми изписа,
да буди на безумието вик.
Аз искам, жадна като сред пустиня,
припаднала на каменни гърди,
да прося ласка: влюбена робиня –
отвъд света ме отведи.

Ела... Вести се равен на Орфея
с молитвен шепот в здрачна самота,
от ревност и възторг да онемея
пред светостта на твоята мечта.
На стръвен жад безсънната ехидна
заспала би тогаз и нежен срам,
незаглушена роза в плът безстидна,
ще цъфне с ароматен плам..."

И в пламенно безумие десница
извърнала към голите тела
на статуите – алчната царица,
сама в легло, ридаеше: Ела – !

КРАЙ

Източник: Словото

Публикация

П. К. Яворов, „Събрани съчинения в пет тома“, Български писател, С.1977–1979, под редакцията на К. Куюмджиев
Набиране: Гергана Мечкова и Мартин Митов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7146>]